

[Alfred Jensen.]

tror jeg, der er politiske muligheder for det her i tinget; det spores af de debatter, der har været ført om militærudgifterne og om socialforsorgen. Hvis jeg altså må tage ministerens udtalelser her som udtryk for velvilje, men bekymring for, hvordan det skal gå, når der skal stemmes om fremskaffelsen af pengene, kan jeg berolige ministeren med, at jeg kan stille forslag, der sikrer de 100 mill. kr. til de arbejdsløse. Hvis man levner mig en plads i det udvalg, der bliver nedsat — og der er mulighed for, man kan også sige præcedens for, at tage repræsentanter for de partier, der har fremsat lovforslag, med i et 17 mands udvalg — skal jeg gerne fremsætte forslag og planer, som skaber mulighed for, at pengene kan skaffes tilveje, og jeg vil tro, at vi bliver et solidt flertal her i tinget for at gennemføre disse foranstaltninger til fordel for de arbejdsløse. Jeg ser altså med sindsro på den fremtidige udvikling i betragtning af de venlige udtalelser, som ministeren har fremsat.

Ministeren havde een indvending mere, og det var angående § 4 i lovforslaget om dyrtidstillæg til arbejdsløse. Ministeren havde den opfattelse, at der, hvis man fastholdt den, ville være arbejdsløse, der kom op på at oppebære mere i understøttelse, end de kunne tjene ved deres hænders arbejde. Jeg skal ikke bestride, at der kan blive sådanne tilfælde, men jeg tror, at de er så isolerede, at de ingen rolle spiller. Jeg vil tro, det drejer sig om familier, der har 10—12 børn, og — hånden på hjertet — hvis der skulle være en arbejdsmand med 10—12—15 børn — sådan noget kan tænkes; der er store tal på dette område visse steder — var det så urimeligt, om han fik mere, end han kunne tjene ved sine hænders arbejde? Var det urimeligt, om samfundet, selvom han arbejdede, spædede lidt til, så familien var i stand til at føre en ordentlig tilværelse? Det synes jeg ikke. Men jeg tror iøvrigt, det er så få tilfælde, det drejer sig om, at det ingen rolle spiller. Ved at se på gennemsnitsfortjenesterne for arbejderne konstaterer man, at man, selvom man opretholder bestemmelsen, kan forhøje understøttelsen endda temmelig meget, før den støder an mod totrediedeles- og firefemte-

delesbestemmelsen. Men vi har såmænd ikke noget imod at se på denne bestemmelse i vort forslag; det skal ikke strande på § 4, hvis vi ellers kan blive enige.

Jeg forstod, at ministeren var indstillet på, at sagerne skal diskuterer grundigt igennem, og så vil jeg tro, at vi kan nå frem til forståelse på en lang række områder. Jeg håber, at den velvilje, ministeren har lagt for dagen i omtalen af disse vore to lovforslag, også vil blive delt af efterfølgende talere. Er det tilfældet, har jeg vel lov at tage det som udtryk for, at der er forståelse for de arbejdsløses vanskeligheder, forståelse for, at man ikke kan klare sig med de foranstaltninger, der hidtil er truffet, men at der må nye og mere vidtrækkende foranstaltninger til, og så udtrykker jeg håbet om, at man vil følge de retningslinier, vi har lagt i vore lovforslag, for de svarer til de arbejdsløses tarv, de svarer til de krav, der er formuleret på kontrolstederne og i fagforeningerne.

Jeg skal derfor anbefale, at man ser med fortsat velvilje på vore to lovforslag.

Ravn: Jeg skal ikke gøre mange bemærkninger. Jeg kan tilslutte mig det, som den højtærede justitsminister har sagt om de to foreliggende lovforslag. Jeg er helt enig med den højtærede justitsminister, når han siger, at vi ikke har den helt ideelle arbejdsløshedslovgivning her i landet.

Den lovgivning, vi har på dette område, er resultatet af et forlig, der blev indgået i dette høje ting i 1951. Det gik dengang, som det vel går ved alle forlig, at ingen får deres ønsker helt opfyldt, og det fik mit parti heller ikke ved de forhandlinger, der fandt sted dengang. Der skete en række ændringer i arbejdsløshedsloven, som jeg ikke skal komme ind på ved denne lejlighed. Jeg skal kun sige så meget, at det afgjort var ændringer, der betød forbedringer både for de arbejdsløse og for arbejdsløshedskasserne.

Det er vel imidlertid tvivlsomt, om der med hensyn til de foreliggende lovforslag er et andet flertal her i tinget, end der var, da loven sidst var til revision; jeg synes heller ikke, at behandlingen af den foregående sag gav løfte om, at der er et sådant flertal her i tinget, at der kan ske store ændringer i den gældende lovgivning. Jeg kan kun sige, at